

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Mikulášem Ürgem, PhD., advokátem se sídlem Jungmannova 31, Palác Adria, 110 00, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: I., a. s., zastoupen advokátem JUDr. Igorem Osvaldem, se sídlem AK Veverí 31, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2005, č. j. 31 Ca 69/2004 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále též „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2005, č. j. 31 Ca 69/2004 - 62, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 3. 2004, č. j. 2R 4/04-Hr; tímto bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 12. 2003, č. j. VZ/S 174/03-152/5618/03-jl a podaný rozklad byl zamítnut.

Stěžovatel napadá výše označený rozsudek z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (ustanovení § 103 odst. 1 písm. d/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Dle stěžovatele soud sice v odůvodnění rozsudku uvádí, že *„jak žalovaný, tak Úřad pro ochranu hospodářské soutěže posuzují postup výběrové komise z hlediska zákonnosti, ale neposuzují již konkrétní parametry, na základě kterých výběrová komise dospěje ke svému závěru, . . . (rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 A 1/93 - 32),“* avšak jeho právní názor je s tímto v rozporu, když tvrdí, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem a nepřekročil meze správního uvážení, když žalovaný sám posuzoval a hodnotil, zda stěžovatel splnil požadavek zadavatele na obsah nabídky. Navíc i soud sám prováděl skutková zjištění v tomto směru. Překročil tak zákonné meze přezkumu a zasáhl do nezávislé a odborné posuzovací a hodnotící pravomoci komise a do kvality výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem.

Dále napadá stěžovatel rozsudek z důvodu vad řízení, spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu v důsledku vad skutkových zjištění; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost (ustanovení § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje v tomto směru stěžovatel námitky shodně s těmi, které již uplatnil v žalobě.

Dle stěžovatele rozhodnutí správních orgánů nevycházela ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, protože byly nesprávně zjištěny skutkové okolnosti (o nesplnění požadavku zadavatele na obsah nabídky dle zadávací dokumentace v části 2, bod 4. 1. 2., první odrážky členění reprezentativního vzorku dat pro grafy s vyznačením naměřených nebo odvozených hodnot) a naopak rozhodující skutkové okolnosti nebyly zjištěny vůbec (o nesplnění zadavatele na obsah nabídky v části 2, bodě 4. 1. 3., čtvrté odrážce – členění reprezentativního vzorku dat pro „dbf“ soubory).

Stěžovatel konstatuje, že v rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále „Úřad“) je uvedeno, že zadavatel porušil § 34 odst. 4 zákona tím, že při posuzování nabídek z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže nevyloučil stěžovatele, jehož nabídka neobsahovala údaje, jejichž předložení v nabídkách zadavatel požadoval. Dále se v rozhodnutí uvádí, že *„orgán dohledu má tedy za prokázané, že zadavatel výslovně požadoval po uchazečích dodat naměřená data.“* *Rozhodnutí Úřadu je tedy odůvodněno tak, že stěžovatel nesplnil zadávací dokumentaci v části 2, bodu 4. 1. 3., odrážky čtvrté, členění reprezentativního vzorku dat, když tato odrážka pojednává o „dbf“ souborech.“* V rozhodnutí předsedy Úřadu však je uvedeno, na str. 7, že *„stěžovatel nesplnil požadavek, „tak jak byl formulován v bodě 4. 1. 3. části 2 zadávací dokumentace, neboť je zřejmé, že pokud by zadavatel požadoval předložit data, popsaná pod první odrážkou předmětného členění (tedy data naměřených nebo odvozených hodnot) rovnou a pouze ve formě grafů vytvořených homogenních sekcí, pak by svůj požadavek takto výslovně formuloval, stejně, jak to učinil v následující druhé odrážce předmětného členění. Protože však obě odrážky zadavatel formuloval odlišně, je zřejmé, že i jeho požadavky byly odlišné. Pokud tedy uchazeč reagoval na požadavek zadavatele, formulovaný pod odrážkou jedna předmětného členění tak, že předložil data zpracovaná v homogenních sekcích, nelze to považovat za splnění podmínek zadání soutěže.“* Skutková zjištění předsedy „Úřadu“ a skutková zjištění rozhodnutí „Úřadu“ ohledně stejné okolnosti se tak liší, když jedno rozhodnutí tvrdí, že stěžovatel nesplnil požadavky pod „odrážkou čtyři“, zatímco druhé spatřuje nesplnění požadavků

pod „odrážkou jedna“ - tuto podmínku však stěžovatel bez dalšího splnil, přitom tuto skutečnost lze seznat z hodnocení komise, která při posuzování nabídky stěžovatele, a to jak dne 14. 8. 2003, tak opětovně dne 17. 5. 2004 neshledala nesplnění podmínky zadávací dokumentace části 2, bodu 4. 1. 3., odrážky první, členění reprezentativního vzorku dat.

Stěžovatel namítá, že krajský soud v tomto ohledu plně převzal argumentaci předsedy Úřadu, když v rozsudku uvádí: „proto měl žalovaný za prokázané, že žalobce předložením požadovaných dat ve formě homogenních sekcí nenaplnil požadavek zadavatele na obsah nabídky tak, jak byl tento formulován v bodě 4. 1. 3. části 2 zadávací dokumentace, neboť je zřejmé, že pokud by zadavatel požadoval předložit data popsána pod první odrážkou (tedy data *naměřených nebo odvozených hodnot*) rovnou a pouze ve formě grafů vytvořených homogenních sekcí, pak by svůj požadavek takto výslovně formuloval, stejně jako to učinil v následující druhé odrážce předmětného členění. Protože však obě předmětné odrážky zadavatel formuloval odlišně, je zřejmé, že jeho požadavky byly odlišné. Pokud tedy žalobce reagoval na požadavek zadavatele, formulovaný pod odrážkou první tak, že předložil data zpracované v homogenních sekcích, nelze toto považovat za splnění podmínek soutěže.“

Stěžovatel dále poukazuje na nesrovnalosti a nejasnosti v zadávací dokumentaci, z toho dovozuje závěr, že mohl splnit požadavek „dbf“ souborů s „odvozenými hodnotami parametrů“ vytvořením „dbf“ souborů ve formě homogenních sekcí. Stěžovatel tak je přesvědčen, že splnil veškeré požadavky zadávací dokumentace, jak se i shodla hodnotící komise.

Stěžovatel považuje za nesprávný závěr krajského soudu o tom, že přezkoumávané správní rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Při zjišťování skutkové podstaty, z níž oba správní orgány vycházely, byl porušen § 36 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, když při odborném posuzování skutečností, které jim nepřislušelo, neustanovily znalce podle příslušných předpisů. Toto porušení potom ovlivnilo zákonnost vydaných rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů pro jejich nesrozumitelnost spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgány nemohly uložit zadavateli, natož komisi, provést nové posouzení a hodnocení nabídek a k tomu ještě určit komisi, kterou z nabídek má komise vyřadit a kterou má zadavatel vyloučit, když dle ustanovení § 59 písm. a) zákona č. 199/1994 Sb. o zadávání veřejných zakázek, v tehdy platném znění, žalovaný mohl rozhodnout pouze o tom, že „*rozhodnutí zadavatele zruší, shledá-li porušení tohoto zákona, a zadavateli uloží provést nový výběr, popřípadě zadání veřejné zakázky zruší*“.

Stěžovatel na základě výše uvedeného navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se s právním názorem stěžovatele neztotožňuje a i nadále trvá na stanovisku, že v rámci správního řízení nebyla překročena zákonná mez přezkumu. Úřad jako orgán dohledu nesuploval odbornou činnost hodnotící komise, ale pouze přezkoumal podané nabídky z hlediska obsahového splnění požadavků zadavatele a zjistil, že nabídka stěžovatele těmto požadavkům po formální stránce nevyhověla, přičemž vycházel ze zadávací dokumentace a rovněž z vyjádření zadavatele a všech účastníků předmětného správního řízení. V dalším odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že podstatou odborné kvalifikace v předmětné soutěži bylo prokázat schopnosti soutěžitele data především přímo a kvalifikovaně měřit na vozovkách a dále následně tyto (naměřené a odvozené) hodnoty zpracovávat, tj. vytvářet homogenní sekce. Tato skutečnost byla z vyjádření zadavatele zcela zřejmá. Stěžovatel však neprokázal schopnost a způsobilost pořídit prvotní data. Žalovaný tak správně vyhodnotil, že pokud nebyla s homogenními sekcemi dodána výchozí naměřená data, nelze z následně vytvořených homogenních sekcí nijak ověřit původ dat - kvalitu a kvantitu měření - samotného prvotního sběru dat. Stěžovatel se snaží účelově mást pojmy tak, aby správní orgány i soud měly dovozovat, že odvozená data jsou totožná s homogenními sekcemi. Zadavatel v zadání soutěže jasně požadoval u soutěžitelů prokázání schopností data jak primárně pořizovat, tj. naměřit a měření vypočíst, tak i dále analyzovat v rámci úseků silnic, tj. pořizovat výsledky ve formě homogenních sekcí. Naměřená a dále výpočtem odvozená data však stěžovatel nedodal, nesplnil tak jednu z podmínek zadání a proto byl ze soutěže vyloučen. Kasační stížnost považuje osoba na řízení zúčastněná za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Ze spisového materiálu vyplývá, že zadavatel - Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvková organizace, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4 - v soutěžní lhůtě obdržel celkem dvě nabídky, z nichž žádná nebyla komisí vyřazena z dalšího posuzování a hodnocení. Jako nejvhodnější byla na základě doporučení komise zadavatelem vybrána společnost V., spol. s r. o. Druhý uchazeč I. a. s. podal proti tomuto výběru námítky, kterým nebylo zadavatelem vyhověno. Společnost I. a. s. podala k Úřadu návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele dne 17. 10. 2003, a tímto dnem bylo zahájeno správní řízení, ve kterém Úřad jako účastníky řízení označil zadavatele, uchazeče V., spol. s r. o. a uchazeče I. a. s. Úřad ve svém rozhodnutí ze dne 12. 12. 2003 rozhodl, že zadavatel porušil zákonná ustanovení zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v tehdy platném znění, a uložil mu proto provést nový výběr. Toto rozhodnutí potvrdil předseda Úřadu dne 13. 3. 2004 rozhodnutím o zamítnutí rozkladu č. j. 2R 4/04 – Hr.

Stěžovatel se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu, kterým byl zamítnut podaný rozklad. Krajský soud v Brně rozhodnutím ze dne 26. 4. 2005, č. j. 31 Ca 69/2004 - 62 tuto žalobu zamítl. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že z předmětné zadávací dokumentace vyplývá jednoznačně, že zadavatel požadoval po uchazečích mimo jiné i předložení reprezentativního vzorku dat a stanovil jeho přesné členění. V nabídce uchazeče V., spol. s r. o. nebyly dodány soubory s naměřenými daty, nýbrž s homogenními sekcemi, tuto skutečnost potvrzuje i sám stěžovatel ve svém rozkladu a následně i v žalobě. Dále soud konstatoval, že správní orgány posuzují postup komise z hlediska zákonnosti a neposuzují již konkrétní parametry, na základě kterých výběrová komise dospěje k závěru, že ta či ona nabídka je nejvýhodnější. Taktéž i soud v rámci přezkumného řízení přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy zda žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem a zda nepřekročil meze volného správního uvážení. V tomto případě dospěl soud k závěru, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, neporušil žádné ze zákonných ustanovení ani nepřekročil meze správního uvážení, a proto žalobu zamítl.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se především musel vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. U nepřezkoumatelného rozhodnutí totiž nelze hodnotit správnost posouzení relevantních právních otázek ani vady správního řízení, nýbrž je nutno takovéto rozhodnutí zrušit a otevřít tím soudu procesní prostor pro vydání rozhodnutí nového, jež nebude zmíněným deficitem postiženo. Důvodnost této uplatněné námitky však Nejvyšší správní soud neshledal.

Stěžovatel v daném případě spatřuje nepřezkoumatelnost v nesrozumitelnosti, neboť žalovaný nemohl uložit zadavateli, natož komisi, provést nové posouzení a hodnocení nabídek a k tomu ještě určit komisi, kterou z nabídek má navrhnout a kterou vyřadit, když podle zákona mohl žalovaný rozhodnout pouze o tom, že rozhodnutí zadavatele zruší, shledá-li porušení zákona a zadavateli uloží provést nový výběr.

Nejvyšší správní soud za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považuje takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj., zda žalobu zamítl, odmítl nebo ní vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Mezi další důvody nesrozumitelnosti rozhodnutí soudu patří rozpornost výroku s odůvodněním, absence právních závěrů vyplývajících z rozhodných skutkových okolností, jakož i jejich nejednoznačnost. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

Nejvyšší správní soud v souladu s konstantní judikaturou souhlasí s tvrzením stěžovatele, že nelze přezkoumávat úvahy členů komise, neboť tím by orgán dohledu se sám stylizoval do role zadavatele a určoval by která zakázka má vyhovět stanoveným kritériím a také v soutěži zvítězit. Toho se však v projednávané věci Úřad nedopustil. Jeho rozhodnutí spočívalo v dohledové činnosti nad dodržáním zákonem stanovených postupů. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že z napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí orgánu dohledu prvního stupně vyplývá, že v těchto rozhodnutích orgán dohledu nepředjímal ani nenahrazoval výsledný názor komise, ale dbal na to, aby k tomuto názoru komise dospěla za splnění všech zákonem stanovených požadavků, tedy i za splnění požadavků transparentního a přezkoumatelného zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky. Orgán dohledu tak v žádném případě nepřekročil své pravomoci tím, že by přezkoumával úvahy členů komise nebo snad hodnotil samotný způsob zpracování a odbornou úroveň nabídek.

Nejvyšší správní soud, s přihlédnutím k výše uvedenému, neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodů tvrzené nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, neshledal přitom ani jinou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, k níž by musel přihlížet ex offo (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Dále se proto zabýval námitkou vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci uplatněnou dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Úkolem Úřadu pro hospodářskou soutěž je kontrola rámce, v němž výběrová komise a zadavatel výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. Jeho pravomoci končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě. Úřad však dbá na to, aby byla splněna jedna ze základních zásad zadávání veřejných zakázek, a to je zásada transparentnosti celého procesu zadávání veřejných zakázek, zprůhlednění a veřejná kontrola.

Dle rozhodnutí Úřadu zadavatel porušil mimo jiné ustanovení § 34 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách mimo tím, že při posuzování nabídek z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže nevyločil uchazeče, jehož nabídka neobsahovala údaje, jejichž předložení v nabídkách zadavatel požadoval. Uchazeči o veřejnou zakázku mají zájem zpracovat své nabídky tak, aby co nejlépe vyhověly podmínkám zadání veřejné zakázky a zejména, aby co nejlépe jejich nabídky uspěly při hodnocení nabídek podle kritérií stanovených zadavatelem v podmínkách soutěže. Volbou kritérií hodnocení a stanovení stupně jejich významu tedy zadavatel sděluje, která kritéria jsou pro něj důležitá a která kritéria jsou důležitá méně. Právě na základě hodnocení nabídek podle všech zvolených kritérií, předem stanovených v podmínkách soutěže, zadavatel zjišťuje celkovou výhodnost jednotlivých nabídek. Namítá-li stěžovatel, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zákonem, když nebyl ustanoven znalec v příslušném oboru, neshledal v této fázi řízení Nejvyšší správní soud tuto námitku opodstatněnou.

Z formulace zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 14. 8. 2003, kde se uvádí, že v nabídce uchazeče V. nebyly dodrženy požadované struktury „dbf“ souborů jednotlivých parametrů, nebyly dodány soubory s naměřenými daty, nýbrž s homogenními sekcemi, avšak přesto předložené údaje skýtají záruku, že byly zpracovány z požadovaných naměřených dat, vyplývá, že naměřená data byla zadavatelem požadována. Nabídka stěžovatele tedy vykazovala nedostatky, přičemž údaje, které neobsahovala, byly požadovány za účelem hodnocení nabídek v kritériu č. 2 „odborná způsobilost – reprezentativní vzorek dat“. Absence těchto naměřených dat způsobila to, že nabídky nebyly vzájemně srovnatelné a objektivně vyhodnotitelné. Jak již uvedl Úřad ve svém rozhodnutí, z hlediska zásady rovnosti uchazečů o veřejnou zakázku, která se do ustanovení § 11 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách promítá formulací „Žádný z uchazečů nesmí být v obchodní veřejné soutěži zvýhodněn proti ostatním účastníkům soutěže s výjimkami uvedenými v odstavcích 2 a 3,“ však nelze nedoložení údajů, které navíc měly být předmětem hodnocení tolerovat s odkazem na vypovídající schopnost nabídky, kterou ale nelze zaměňovat se splněním podmínek soutěže.

Úřad zde tedy nezkoumal, zda daný uchazeč kritéria splnil či nesplnil, to posuzovala sama hodnotící komise, která nedostatky sama shledala. Na základě posouzení nabídek z hlediska obsahového splnění podmínek soutěže a ověření souladu postupu uchazeče se zásadami ochrany hospodářské soutěže, komise má navrhnout zadavateli vyřazení nabídky, která uvedeným požadavkům nevyhoví. Rozhodnutí o vyloučení příslušného uchazeče ze soutěže přísluší zadavateli. Komise, která shledala u uchazeče nedostatky, a tyto byly závažné povahy, však zadavateli vyřazení nabídky nenavrhla a zadavatel příslušného uchazeče nevyločil. Toto pochybení shledal Úřad ve svém rozhodnutí, a proto zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a uložil zadavateli povinnost provést nový výběr nejvhodnější nabídky. Úřad ve svém rozhodnutí zásadně nepředjímal jak má komise rozhodnout a kterého účastníka má vyloučit, jak tvrdí stěžovatel. Z rozhodnutí Úřadu vyplývá toliko to, že postup zadavatele, vzhledem ke skutečnostem v rozhodnutí

uvedeným, při posuzování a hodnocení nabídek nebyl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona, když z podkladů vyplývá, že uchazeč V. nezpracoval svou nabídku v souladu s podmínkami soutěže. Stran samotného hodnocení nabídek konstatoval správní orgán, že toto neproběhlo transparentním a přezkoumatelným způsobem, neboť předložené dokumenty a hodnocení nabídek neobsahují výsledek hodnocení jednotlivých nabídek ani zdůvodnění výběru nejvhodnější z nich. V rozhodnutí správní orgán uložil provést nový výběr do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Tvzení stěžovatele o překročení oprávnění žalovaného tak nemá oporu ve spisovém materiálu.

Dle Zadávací dokumentace obchodní veřejné soutěže na zadání služeb Část 2 Pokyny pro uchazeče všichni uchazeči měli se svými nabídkami předložit mimo jiné reprezentativní vzorek dat. Tento reprezentativní vzorek dat je členěn odrážkami, podle první z nich má obsahovat grafy s vyznačením naměřených nebo odvozených hodnot parametrů..., podle čtvrté odrážky „dbf“ soubory s naměřenými nebo odvozenými hodnotami parametrů...

Protože stěžovatel nesplnil povinnost naměřit hodnoty pro reprezentativní vzorek dat, jeho nabídka vykazovala takové nedostatky, že nemohla být hodnotící komisí hodnocena a měla být vyřazena. Povinnost dodání naměřených hodnot parametrů je stanoveno jak v odrážce první (ve formě grafů), tak v odrážce čtvrté (ve formě „dbf“ souborů). Podstatné tedy není, zda bylo rozhodnutí Úřadu či předsedy Úřadu zdůvodněno porušením té či oné odrážky, když došlo k porušení obou stejným způsobem, a to nedodáním naměřených dat. Tato odlišnost posouzení nemůže mít charakter zásadního pochybení, z něhož stěžovatel dovozuje nedostatečně zjištěný skutkový stav. Lze – li vůbec považovat odlišnost náhledu na věc správními orgány za vadu řízení, nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí, které vycházelo z jednoznačně zjištěného stavu věci, a to na úrovni obou správních orgánů, totiž, že stěžovatel nesplnil jednu z podmínek soutěže tím, že nedodal samostatně naměřené výchozí hodnoty, s nimiž dále pracoval.

Nejvyšší správní soud přitom k námitkám stěžovatele stran jednoznačnosti zadání konstatuje, že tento požadavek ze zadávací dokumentace je jednoznačný, ostatně i sama komise konstatovala, že tato data nebyla dodána (viz hodnotící zpráva ze dne 14. 8. 2003). Obsah podmínek soutěže včetně jednoznačnosti zadavatelem použitých pojmů je třeba posuzovat v kontextu zadávání konkrétní veřejné zakázky. Které parametry patří mezi měřené a které mezi odvozované je výčtem stanoveno v Zadávací dokumentaci obchodní veřejné soutěže na zadání služeb Část 1 Podmínky soutěže. Dle Zadávací dokumentace obchodní veřejné soutěže na zadání služeb Část 2 Pokyny pro uchazeče od uchazečů se očekává, že pečlivě prostudují a splní všechny pokyny obsažené v zadávací dokumentaci, a že nedostatky v podání nabídek budou mít za následek vrácení nabídky nebo vyřazení nabídky a vyloučení uchazeče.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání správního i soudního spisu dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele. V přezkoumávaném rozhodnutí Krajského soudu v Brně neshledal přitom vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, ani neshledal v napadeném rozhodnutí stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost v nedostatku důvodů rozhodnutí. a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch,

proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu